154

CENSURA

S. FACULTATIS PARISIENSIS,

Lata in Theſim Majorem Ordinariam nuncupatam,

In Sorbona propugnatam die 18. Novembris 1751. à M. Joanne-Martino de Prades, Presbytero Montalbanenſi, ejuſdem Facultatis Baccalaureo.

M. DCC. LII.

0 1 2 3 4 5 (cm)

CENSURA
S. FACULTATIS PARISIENSIS

Lata in Theſim Majorem Ordinariam nuncupatam,

In Sorbona propugnatam die 18. Novembris 1751. à M. Joanne-Martino de Prades, Presbytero Montalbanenſi, ejuſdem Facultatis Baccalaureo.

UM omnium ætatum, vel ab ipſo Chriſtianæ Religionis exordio, experientiâ comprobatum ſit illud Jeſu Chriſti Domini noſtri oraculum: *Neceſſe eſt ut veniant ſcandala*: tum maximè noviſſimis hiſce temporibus quaſi manibus contrectandum ſe præbet. Diceres apertam putei infernalis abyſſum, unde turbo procellarum erumpit, & horrenda putridaque nigredine Eccleſiam Chriſti longè latéque inficit.

Retro actis huc uſque ſæculis ex intervallo exortæ hæreſes, unum aut alterum Religionis Catholicæ caput evertere tentarunt. Noſtro ſæculo in ipſam Religionem totam, quanta eſt, debaccatur ac furit impietas, fræni pudoriſque jam neſcia: Fidem, cujus eſt captivare omnem intellectum in obſequium Chriſti, ſuperbi cæcutientiſque in pluribus intellectûs humani im-

perio submittit, nihilque credendum hominibus proponit, nisi quod ipsis sensus & ratio sibi relicta referant.

Horrenda hæc dogmata, quæ antea in cunabulis velut adhuc posita, impietas vix mussitando audebat proferre, facta de die in diem audacior, super tecta prædicat; suis superbienti gressibus satis non esse visum est in domos privatas penetrare, in ipsum Religionis Sanctuarium irrepere tentavit; arbitrata se injurias suas vindicaturam in Sacram Facultatem, quæ ab anno & amplius examini & condemnationi perversorum Librorum, qui aut mores bonos, aut sanam doctrinam impetunt, studio indefesso incumbit, si in eam aliquid sui veneni aspergeret.

Conscivit hoc grande nefas per Thesim die 18. Novembris anni proximè elapsi in Sorbona propugnatam: Thesim artificiosâ prolixitate, litterarum fusilium tenuitate digestam, quæ legentium attentionem fatigando distraheret: locutionibus ambiguis, poëticis, metaphoricis compositam, quibus error sub quadam larvâ veritatis insinuaretur; ipsa verò veritas pessumdaretur: in quibus tacitis, qui ad exprimendam animæ rationalis naturam ex usu sacri sunt, terminis, innui videtur eam esse merè materialem, utpotè substantiam igneam, quæ terrenæ fœcis sit expers. Notiones boni malique moralis prorsùs extraneas & peregrinas ingerit. Jus inæqualitatis, quod in ipsa natura fundamentum habet, & ab ipso Authore naturæ ordinatum est, ut jus rationi minus consonum traducit: veram Religionem revelatam nec esse, nec esse posse aliam à lege naturali magis evolutâ, asserit; quasi Religionis Christianæ Mysteria, quæ certè ex lege naturali minimè oriuntur, forent veræ Religioni extranea. Religionibus Judaicâ & Christianâ cum Politheismo & Mahumetismo cum summâ irreverentiâ indiscriminatim annumeratis, Theismum affectatis laudibus extollit. Mosaicam Legem in pœnis tantùm & præmiis temporalibus sitam exhibet: Pentateuchi veritatem & autoritatem elevat, dum chronologiam, quæ in ipso legitur, & semper & ab omnibus lecta est, à Mose non proficisci, sed in ejus Historiam alienis manibus insertam comminiscitur: unum è præcipuis Religionis argumentis, miracula nempe, sic ab Autoribus, qui de iis scripserunt, tricis & ambagibus implicitum, ut nullam vim amplius habeant ad

atteſtandam Dei voluntatem ; & quod aures Chriſtianæ refugiunt, eò impietatis & blaſphemiæ devenitur, ut morborum curationes, quæ ab Æſculapio factæ referuntur, non dubitet conferre cum curationibus ab ipſo Chriſto peractis.

Horruit Sacra Facultas ad opus tenebrarum ab uno è ſuis Baccalaureis confectum, & munitum chyrographo trium è ſuis Magiſtris, qui partim fraude decepti, partim ex incuriâ, peſſimæ Theſi ſubſcripſerunt. Horruere & ipſi, miratique ſunt ſe fautores eſſe errorum, à quibus ſe maximè alienos & eſſe, & ſemper fuiſſe, non ſine ſummo doloris ſenſu, ſtatim teſtati ſunt ; Religionis Chriſtianæ adverſarios, cujus, quâcumque datâ occaſione, deffenſores ſtrenuos ſe præſtiterunt.

Zelo zelatus Sacer Ordo pro ſanctiſſimâ Religione, pro ſuo honore, ad primam expoſitionem plurium propoſitionum è Theſi extractarum, & ſibi per ſuos deputatos ad examen Theſeos ſpeciatim nominatos, die primâ menſis Decembris anni proximè elapſi, perfidam Theſim proſcripſit die decimâ-quintâ ejuſdem menſis, in Comitiis generalibus extra ordinem convocatis, quo citiùs ſcandalo occurreret, promulgationemque erroris, erroris condemnatio anteverteret, aut ſaltem ſimul utraque innoteſceret : ac demum poſt multa Comitia tum privata tum publica, propoſitiones, quæ infra deſcribentur, ſemel atque iterum cum ſummâ diligentiâ expenſas, inter ſe invicem & cum totâ Theſi collatas, notis cenſoriis configere & damnare ſtatuit, auditis centum quadraginta ſex Magiſtris, qui Chriſtianæ Religionis & Sacri Ordinis amore ducti tam frequenti interfuerunt numero, confixit, damnavitque modo qui ſequitur, in undecim Comitiis generalibus extra ordinem habitis, & abſolutis die vigeſimâ-ſextâ Januarii præſentis anni, & in iiſdem Theſeos Autorem Joannem-Martinum de Prades, Baccalaureum ſuum, quem priùs ab omni Licentiæ officio ſuſpenſum voluerat die decimâ-quintâ Decembris præcedentis anni, re totâ jam penitùs eliquatâ, propter culpæ gravitatem, è Baccalaureorum albo juxta leges ſuas expunxit. (*Vide d'Argentré tom. 2. col. jud. pag. 475.*)

Cùm verò tres Magiſtri, Studiorum ſcilicet Moderator, Præſes, & Syndicus, ejuratis erroribus in eâ Theſi contentis.

ſuæ circa illam Fidei declarationes obtulerint Sacræ Facultati, harum examen ad Deputatos remiſſum eſt, ut de iis poſtmodùm relatio fieret ad Sacrum Ordinem, à quo, relatione factâ, judicium feretur de illarum ſufficientiâ vel inſufficientiâ, & de Magiſtris à quibus oblatæ ſunt.

Hæc autem acta ſunt à Sacra Facultate, audito & promovente S. M. N. Stephano-Ludovico Millet, Sacræ Facultatis Ex-Syndico.

PROPOSITIONES EXTRACTÆ

ex Majore Ordinaria 18. Novembris 1751, & Censurâ confixæ.

PRIMA PROPOSITIO.

EX sensationibus, ceu rami ex trunco, omnes ejus (hominis) cognitiones pullulant...... Col. II. l. 1.

Pronum est inquirere sedulò quæ natura sit principii in nobis cogitantis...... Mens ignea terrenæ fæcis nihil habet. l. 13.

SECUNDA.

Nobis incumbit necessitas ea seligendi potissimùm objecta quæ in nostram vergant utilitatem....... Hinc origo societatis; cujus vincula magis ac magis stringere debemus, ut ex eâ quàm plurimam in nos derivemus utilitatem. l.

Cùm quodlibet societatis membrum omnem ac totam utilitatem publicam in se velit convertere....... omnes ac singuli nati cum eodem jure, non idem sortientur commodum. Jus ergo tam rationi consonum obmutescet ante jus illud *inæqualitatis* barbarum, quod vocant *æquius*, quia *validius*. l. 8.

Hinc origo Legum civilium...... hinc origo Legum Politicarum...... quò sævior est Tyrannis, cui vis imbecillitatem submittit, eò magis indocilis est jugum pati, haud ignara sibi rationem contra vim ipsam militare: Hinc injusti notiones, proindeque boni & mali moralis. Hinc etiam Lex naturalis...... l. 9.

Malum quod in nobis humana procreant vitia, nobis ingenerat ideam virtutum illis oppositarum..... hinc vis licita tantùm, ubi nullus judex legesque proculcantur. l. 10.

TERTIA.

Maximè distinguendum inter Relligionem supernaturalem & Relligionem revelatam..... omnes Relligiones (si unam excipias veram) præstat sanè Theismus, illæ siquidem à veritate degeneres, lexque naturalis in Theismo non est decolor, vel Col. II. l. 3.

[library stamp]

ipſa vera Religio revelata nec eſt nec eſſe poteſt alia à lege naturali magis evolutâ.

QUARTA.

Col. II. Quænam porrò ſit illa Religio quam fidam ſuæ revelationis
l. 4. cuſtodem Deus inſtituit? Scaturiunt hinc indè Religiones, Polytheiſmus, Mahumetiſmus, Judaiſmus, uno verbo Chriſtianiſ-
l. 5. mus..... ſua quæque Religio nimis ambitiosè miracula oſtentat, ſua oracula, ſuos Martyres.

QUINTA.

l. 8. Non in uno quidem duobuſve ac tribus teſtibus veritatem comperiemus, nec in concurſu plurium teſtium ſeorſim interrogatorum. Hacce methodo plurium teſtium exploras probitatem, quæ tibi probabiliter tantùm cognita nuſquam dabit niſi probabilem facti cognitionem. Ut ergo ſummam attingas certitudinem in ſe indiviſam, nec ex diſtractis hinc & inde probabilitatibus ortam, illam metiare diversâ ſtudiorum combinatione, tunc enim manus tuæ veritatem contrectabunt, ubi numerus teſtium tibi aperiet campum ſatìs amplum in quo ſibi invicem occurrant varia hominum ſtudia variæque propenſiones inter ſe prælientur...... facta ſint effectus naturales an ſupernaturales, nihil intereſt, utrique iiſdem circumſcribuntur cancellis.

SEXTA.

Col. III. Moſes cæteris hiſtoricis audentior hanc epocham (creatio-
l. 11. nis) determinare non dubitavit..... in Faſtis Hebræorum ſe nobis offerunt tres Chronologiæ pro vario Scripturarum textu: Libenter ego crediderim nullam ex his tribus à Moſe Chronologiam proficiſci, ſed tria tantùm eſſe ſiſtemata præpoſterè adornata, & in ipſam Moſis hiſtoriam alienis manibus inſerta.

SEPTIMA.

Col. V. Æconomia Moſaïca in pœnis tantùm ac præmiis tempora-
l. 10. libus ſancita.....cùm nativus ſenſus indicet bona tantùm

temporalia consequens est ad ea Mosem unicè respexisse..... legem itaque Mosaicam habemus divinitùs sancitam, sed quia positam in pœnis tantùm ac præmiis temporalibus, ideò non æternum duraturam.

OCTAVA.

Naturam eorum (Miraculorum) ex se claram ac lucidam mille tricis & ambagibus plures implicuerunt, suisque argumentis id effecerunt, ut nullam amplius vim habeat vox Dei per miracula suam hominibus voluntatem attestantis. Col. VII. l. 1.

NONA.

Lædunt dæmones, inquit, Tertull. *dehinc remedia præcipiunt, & postquam desinunt lædere, curasse creduntur.* Ergo omnes morborum curationes à Christo peractæ, si seorsim sumantur à Prophetiis quæ in eas aliquid divini refundunt, æquivoca sunt miracula, utpotè illarum haberent vultum & habitum in aliquibus curationes ab Æsculapio factæ. l. 6.

DECIMA.

Fidem omnimodam merentur (Patres) ubi traditionem suo ævo vigentem commemorant; ast ubi in subsidium traditionis Col IX. veniunt eorum ratiocinia, jam tunc ratione eorum momenta l. 12. ponderentur. Non numerum Scholasticorum sed rationes perpendo.

CENSURA.

Damnat S. Facultas supradictas Propositiones tamquam respectivè falsas, temerarias, in Theologos Catholicos injuriosas, scandalosas, malè sonantes, piarum aurium offensivas, erroneas, blasphemas, hæreticas, Materialismo faventes, Societati & publicæ tranquillitati perniciosas, boni malique moralis notiones, & legis naturalis originem perperàm & falsò assignantes, in ruinam Religionis supernaturalis assertas, dignitati legis antiquæ, & Dei cum populo Judaïco fœdus ineuntis

bonitati detrahentes, integritati & autoritati Librorum Moysis adversas, fundamenta Religionis Christianæ subvertentes, & quatenùs omnes à Christo peractas curationes seorsìm à Prophetiis, miracula esse æquivoca & nihil habere divini asserunt, eò quòd illarum referrent in aliquibus vultum & habitum prætensæ curationes ab Esculapio factæ, veritati & divinitati miraculorum Christi non sine impietate derogantes.

Cæterum declarat eadem S. Facultas, alias Propositiones in dictâ Thesi contentas quæ à sanâ fide sunt deviæ, ex pestiferis fontibus ut plurimùm haustas, vel etiam ipsas voces asperum quid Christianis auribus insonantes, ex inanibus Poëtarum figmentis depromptas, exprimendis quæ sacra sunt & divina minùs idoneas, & virum Theologum minimè decentes, damnare se & pro damnatis haberi velle.

Lectum & confirmatum in Congregatione generali S. Facultatis, die vigesimâ-septimâ Januarii 1752.

De Mandato D. DECANI & DD. Magistrorum Sacræ Facultatis Parisiensis, HERISSANT, *Scriba.*

PARISIIS,

Apud JOANN. BAPT. GARNIER, Reginæ necnon Serenissimæ Delphinæ Tyopgraphum & Bibliopolam, viâ Citharæ, sub Signo Providentiæ.